

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.377 van 14 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2008 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COLPAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1 Verzoekster diende op 29 december 2007 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Verzoekster werd hiervan op 14 oktober 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt thans de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Ambassade van België te Islamabad aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakt op naam van (A.R.), geboren op (...) te Balkh, Afghanistan;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat het betrokken huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde indien het artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet respecteert, aangezien het niet respecteren van deze bepaling als strijdig met de beginselen van openbare orde wordt beschouwd.

Overwegende dat artikel 136 bis bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd:

Op grond van het door haar gevoerde onderzoek ter plaatse brengt de Ambassade van België te Islamabad een negatief advies uit inzake het huwelijk tussen (A.R.) en (N.R.);

Uit het dossier blijkt een flagrante onwetendheid uit hoofde van de visumaanvraagster inzake persoonsgegevens van (N.R.); het betreft basisgegevens die huwelijkspartners in een normale situatie over elkaar kennen.

Uit het interview dat door de Ambassade van België te Islamabad werd afgenomen van mevrouw blijkt manifest dat zij nagenoeg niets weet over (N.R.).

De visumaanvraagster weet niet hoe of wanneer (N.R.) naar België is gekomen, ze weet niet wat hij in België doet, wat zijn interesses zijn, waar en met wie hij samenwoont. (N.R.) is voor haar een complete vreemdeling.

Uit het Rijksregister blijkt dat (N.R.) op het ogenblik van zijn huwelijk met de visumaanvraagster samenwoonde, te Sint-Truiden, met een Belgische vrouw van Thaise afkomst. Hij is ook met haar blijven samenwonen na zijn huwelijk met de visumaanvraagster, tot op het ogenblik dat hij naar Gent is verhuisd (04/03/2008).

Uit het onderzoeksrapport van de Ambassade van België te Islamabad blijkt dat de visumaanvraagster totaal onverschillig staat tegenover haar huwelijk met (N.R.). Dit huwelijk interesseert haar niet.

Uit hoofde van mevrouw blijkt niet de minste intentie een duurzame levensgemeenschap te stichten. Het feit dat haar echtgenoot samenwoont met een Thaise vrouw van ongeveer de zelfde leeftijd laat haar volledig onverschillig. Uit de gelijktijdige samenwoning met een andere vrouw - ook nog na zijn huwelijk met de visumaanvraagster - blijkt tevens onmiskenbaar dat ook (N.R.) niet de reële intentie heeft een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met de visumaanvraagster.

(N.R.) is de neef van de moeder van de visumaanvraagster. Het huwelijksvoorstel gebeurde door de zus van (N.R.), die in Afghanistan woont.

Er is geen enkel contact geweest tussen (N.R.) en de visumaanvraagster voor hij in oktober 2007 naar Afghanistan is gereisd. Amper twee weken nadat zij elkaar voor het eerst hebben gezien, zijn ze getrouwd. Een paar weken na het huwelijk is (N.R.) terug naar België gereisd. Betrokkenen hebben elkaar sindsdien niet meer gezien.

Op grond van de gegeven omstandigheden en het onderzoek door de Ambassade van België te Islamabad is het parket van de procureur des konings te Gent (referentie: VNH 227/08 ES 7) tevens van oordeel dat het in Afghanistan afgesloten huwelijk, minstens uit hoofde van een van de echtgenoten, er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te

stichten, maar wel op het bekomen van en verblijfrechtelijk voordeel voor mevrouw uit hoorde van haar status als echtgenote.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde, overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

*Overwegende dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde;
Het visum wordt derhalve geweigerd."*

2.2. Verzoekster werpt in een eerste middel een schending op van de artikelen 8 en 12 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: BUPO) en van artikel 22 van de Belgische gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 (hierna: Gw.).

2.3. Verzoekster betoogt:

"Doordat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken, stelt dat de verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging en dat derhalve de afgifte van een visum geweigerd wordt aan de verzoekster. Zodoende miskent de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, het recht van de verzoekster en haar echtgenoot om een gezin te stichten en het recht op een gezinsleven.

Terwijl overeenkomstig artikel 8 van het EVRM eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn gezinsleven en er geen inmenging van het openbaar gezag toegestaan is dan zover bij de wet voorzien.

Terwijl overeenkomstig artikel 12 E.V.R.M. mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben een gezin te stichten.

Terwijl overeenkomstig artikel 17 BUPO niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam en een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Terwijl overeenkomstig artikel 23 BUPO het gezin de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij vormt en recht heeft op bescherming door de maatschappij en de Staat. Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd recht hebben een gezin te stichten.

Terwijl overeenkomstig artikel 22 G.W. ieder recht heeft op eerbiediging van zijn gezinsleven.

Dat de verzoekster en haar echtgenoot gehuwd zijn op 17 oktober 2007 te AFGHANISTAN.

Dat de echtgenoten aangifte van hun huwelijk hebben gedaan op de Ambassade van BELGIË te ISLAMABAD.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, zich louter baseert op een uiterst beknopt onderzoek van de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD om te oordelen dat er sprake zou zijn van een schending van de artikelen 21 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna geheten het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en 146 bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna geheten het B.W.).

Zo meent de Ambassade van BELGIË te ISLAMABAD louter op basis van een gesprek met de verzoekster dat er geen sprake zou zijn van een normaal huwelijk en brengt een negatief advies uit inzake het huwelijk tussen de partijen, dit om de volgende redenen:

1. De verzoekster zou onvoldoende persoonsgegevens over haar echtgenoot kennen

De Ambassade van BELGIË te ISLAMABAD stelt dat de heer (R.N.) een complete vreemdeling zou zijn voor de verzoekster.

Dit strookt helemaal niet met de werkelijkheid. Beide echtgenoten kennen elkaar reeds van jongs af, bovendien zijn zij verre familie van elkaar.

De verzoekster zou niet weten wat haar echtgenoot in België doet.

De echtgenoot van de verzoekster was op het ogenblik van de ondervraging van de verzoekster nog niet tewerkgesteld en op zoek naar werk. Op heden werkt de echtgenoot van de verzoekster als vrijwilliger bij het OCMW GENT en dit sedert 13 oktober 2008 (stuk 7) De verzoekster kon derhalve voor de aanvraag tot afgifte van een visum onmogelijk weten wat de tewerkstelling van haar echtgenoot was in BELGIE.

Voor het overige is de verzoekster voldoende op de hoogte van de bezigheden van haar echtgenoot en dit zal alleen maar beteren indien zij samen een gezinsleven zouden kunnen vormen in BELGIE.

dat de heer (R.N.) tijdens en na zijn huwelijk zou samenwonen met een andere vrouw, met name mevrouw (R.T.).

De echtgenoot van de verzoekster woonde van 19 juni 2006 tot ongeveer december 2007 te 3800 SINT-TRUIDEN, (...).

Op dit zelfde adres woonde inderdaad ook mevrouw (R.T.). Echter mevrouw (R.T.) woonde op dit adres samen met haar partner, de heer (E.K.) (stuk 8).

Het huis te 3800 SINT-TRUIDEN, (...) bestond namelijk uit twee onderscheiden woningen.

De echtgenoot van de verzoekster legt afdoende bewijzen voor waaruit duidelijk blijkt dat mevrouw (R.T.) samenwoonde (en nog steeds) met de heer (E.K.) en derhalve niet met de echtgenoot van de verzoekster! Mevrouw (R.T.) en de heer (E.K.) wonen nog steeds samen en wensten tevens te huwen, wat hen werd geweigerd (stukken 9 en 10)

Het gaat hier dus duidelijk om een misverstand!

Dit is ook de reden waarom de verzoekster er geen probleem mee had dat haar echtgenoot op hetzelfde adres woonde met een andere vrouw. Het is dus niet zo dat de verzoekster er onverschillig tegenover staat, zoals verkeerdelijk wordt opgemerkt door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken en de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD.

3. De verzoekster zou onverschillig staan tegenover haar huwelijk

Deze bewering is evenmin correct.

De echtgenoten kennen elkaar al jaren en hebben zich in januari 2007 verloofd. De echtgenoten wensen nu samen in BELGIE een gezinsleven op te bouwen en kinderen krijgen.

De verzoekster wenst derhalve te onderstrepen dat haar huwelijk heel belangrijk is voor haar.

4. De echtgenoot van de verzoekster is verre familie en het huwelijk zou zijn voorgesteld door de zuster van de echtgenoot van de verzoekster.

De echtgenoten zijn inderdaad familie van elkaar.

In de Afghaanse cultuur huwen familieleden echter vaak met elkaar.

Dit kan derhalve evenmin een reden zijn om het huwelijk van de echtgenoten te betwisten en te aanzien als een schijnhuwelijk.

5. Er zou geen enkel contact geweest zijn tussen de echtgenoten tot kort voor het huwelijk, waarna de echtgenoot van de verzoekster kort nadien terug naar België zou zijn gereisd

De verzoekster betwist deze bewering ten stelligste.

De echtgenoot van de verzoekster is zo vaak als mogelijk — zowel om financiële redenen, als om veiligheidsredenen zijn echtgenote komen bezoeken in AFGHANISTAN of PAKISTAN.

De verzoekster legt de laatste vliegtuigtickets voor ter staving van de bezoeken van haar echtgenoot aan haar (stuk 11). De vorige vliegtuigtickets zijn niet meer in hun bezit.

De beweringen van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken en de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD als zou het huwelijk tussen de verzoekster en haar echtgenoot strijdig zijn met artikel 146 bis B.W. zijn derhalve voldoende weerlegd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4. Verwerende partij stelt in haar nota:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing de beslissing is tot weigering van een visum tot gezinshereniging, d.d. 8 oktober 2008, zoals betekend op 14 oktober 2008.

De visumaanvraag werd geweigerd omdat men van oordeel was dat het huwelijk van verzoekster een schijnhuwelijk is. Het huwelijk van verzoekster is derhalve strijdig met de beginselen van openbare orde en kan niet erkend worden door de Belgische autoriteiten.

De beslissing is enerzijds gebaseerd op een onderzoek dat in Afghanistan werd uitgevoerd door de Ambassade van België te Islamabad. Zij brachten een gemotiveerd maar negatief advies uit inzake het huwelijk tussen verzoekster en de heer (N.R.). Uit dat onderzoek bleek immers dat verzoekster geen correcte informatie kon verschaffen over persoonsgegevens van haar man die een complete vreemdeling voor haar leek te zijn. Ook in haar verzoekschrift kan verzoekster wat dat betreft niet overtuigen, daar zij geen enkele bijkomende en concrete informatie aanlevert.

De onderzoekers geloofden ook niet dat verzoekster daadwerkelijk een levensgemeenschap wenst te stichten met haar man. Verzoekster is twee weken na een eerste ontmoeting gehuwd met haar man. De gehuwden hebben mekaar sinds het huwelijk ook niet meer gezien. In de tweede plaats is de beslissing gebaseerd op het advies van de Procureur des Konings d.d. 30 mei 2008, die ook van mening is dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk. De weigering van het visum is derhalve allesbehalve lichtzinnig gebeurd. Verwerende partij is van oordeel dat de beslissing correct genomen is. Verzoekster zegt dat de thans bestreden beslissing strijdig is met de artikelen 8 en 12 EVRM alsook met de artikelen 17 en 23 van het BUPO-Verdrag. Verwerende partij is van oordeel dat van een schending van deze verdragsartikelen absoluut geen sprake is, te mee nu:

- Art. 12 EVRM verband houdt met het recht te huwen, terwijl het de verwerende partij niet duidelijk is hoe de in casu bestreden beslissing aan verzoekster dit recht zou ontzeggen,
- 8 EVRM en de artt. 17 en 23 van het BUPO-Verdrag de eerbiediging waarborgen van het recht op gezinsleven /privé-leven en de niet-inmenging van het enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht
- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).
- het de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen,
- uit onderzoek ter plaatse gebleken is dat het huwelijk niet kan worden erkend omdat werd aangetoond dat het om een schijnhuwelijk gaat,
- de Procureur des Konings in zijn advies van 30 mei 2008 eveneens van oordeel was dat het huwelijk van verzoekster een schijnhuwelijk is,
- er geen sprake is van een schending van de artt. 8 en 12 EVRM en/of de artt. 17 en 23 van het Bupo-verdrag.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.5. Verzoekster betoogt in haar repliekmemorie:

"De verzoekster volhardt wat betreft de uiteenzetting van het eerste middel. De verwerende partij beweert dat de verzoekster geen correcte informatie kan verschaffen met betrekking tot persoonlijke gegevens over haar echtgenoot. Daaruit concludeert de verwerende partij dat de verzoekster geen daadwerkelijke levensgemeenschap wil opbouwen met haar echtgenoot, doch dat zij louter een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. De verwerende partij baseert zich louter op een uiterst beperkt interview van de verzoekster gehouden door de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD. De verzoekster meent dat de omstandigheden waarin voormeld interview dd. 12 februari 2008 werd afgenomen, dienen te worden uiteengezet. Vooreerst wenst de verzoekster er op te wijzen dat zij voordien nooit een dergelijk interview heeft afgelegd en de omstandigheid dat dit interview gebeurde in een vreemde taal in het bijzijn van een tolk, maakte er de situatie niet gemakkelijk op voor de verzoekster, wel integendeel. Daarenboven is er, zoals de verzoekster reeds vermeldde, sprake van een heus misverstand ten tijde van het interview. Er werd de verzoekster gevraagd wat zij ervan vond dat haar echtgenoot samenwoont met een vrouw van Thaise afkomst. Op het moment van het interview had de echtgenoot van de verzoekster reeds een ander adres (zie de opsomming van de adressen van de echtgenoot van de verzoekster in de uiteenzetting van de feiten in het inleidend verzoekschrift, met bijbehorende stukken). De echtgenoot van de verzoekster woonde derhalve niet meer op hetzelfde adres van de vrouw van Thaise afkomst, met name mevrouw (R.T.). De verzoekster was op de hoogte van het nieuwe adres van haar echtgenoot en dacht dat de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD dit ook reeds wist, gezien haar echtgenoot de adreswijziging had medegedeeld. Echter blijktbaar was de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD nog niet op de hoogte van de adreswijziging van de echtgenoot van de verzoekster. De interviewers noteerden derhalve dat het de verzoekster eerder koud liet dat haar echtgenoot op hetzelfde adres - of in hun ogen samen - met een andere vrouw woonde. Niks is minder waar. De echtgenoot van de

verzoekster is heel eerlijk en had de verzoekster indertijd ook uitgelegd dat er op hetzelfde adres ook een andere vrouw woonde, dit welteverstaan samen met haar partner.

De interviewers hebben zich dus geheel gebaseerd op verkeerde vaststellingen.

Het lijkt de verzoekster plausibel dat voormeld misverstand te wijten kan zijn aan de vertalingen door de aanwezige tolk bij het interview.

Bovendien wenst de verzoekster er op te wijzen dat zij bij de vraag haar echtgenoot te beschrijven, slechts drie minuten de tijd kreeg én dat de aanwezige tolk haar daar ook voortdurend op wijsde.

Onder dergelijke omstandigheden kon de verzoekster derhalve weinig concrete gegevens verschaffen en de verzoekster voelde zich onder deze tijdsdruk, gepaarde gaande met het voortdurende vertalen door de tolk, zeer nerveus.

De verzoekster voegt daarom in bijlage een korte Engelstalige brief aan haar raadsman waarin zij voormelde situatie uitlegt én informatie met betrekking tot haar echtgenoot verschaft (bijkomend stuk 1).

Samengevat vermeldt de verzoekster in dit schrijven, hier hernomen, met aanvulling:

- Dat zij haar echtgenoot weldegelijk goed kent. De verzoekster en haar echtgenoot zijn namelijk in de eerste plaats familie, dus zij kennen elkaar reeds sedert hun geboorte. Zij hebben ook samen gestudeerd in AFGHANISTAN.
- De echtgenoot van de verzoekster werd ongeveer negen à tien jaar geleden verliefd op de verzoekster, toen er sprake was dat de voet van de verzoekster diende te worden geamputeerd. De familie dacht toen dat de verzoekster nooit een echtgenoot zou vinden. Toen werd het de echtgenoot van de verzoekster duidelijk dat hij, zelfs wanneer haar voet zou geamputeerd worden, altijd bij haar zou zijn en met haar zou trouwen.
- De echtgenoot van de verzoekster was dus reeds ongeveer negen jaar lang verliefd op de verzoekster alvorens hij haar, via diens zuster overeenkomstig de Afghaanse gebruiken, ten huwelijk vroeg. (In de Afghaanse cultuur is het met name niet toegelaten dat de man zijn vrouw zelf ten huwelijk vraagt, dit dient te gebeuren door een familielid.) De echtgenoot van de verzoekster heeft, alvorens de verzoekster ten huwelijk te vragen, er eerst voor gezorgd dat hij legaal in BELGIE verbleef om vervolgens werk te vinden, om financieel voor een gezin te kunnen instaan.
- De verzoekster beschrijft haar echtgenoot als zeer lief, goed opgevoed, liefdevol, zorgzaam en verantwoordelijk. Haar echtgenoot denkt steeds aan het geluk van de verzoekster. Hij weet wat zij graag heeft en wat niet. Eén van zijn goede gewoontes is dat hij zeer eerlijk is. Al wat hij doet, vertelt hij aan verzoekster.
- De verzoekster en haar echtgenoot bellen en smsen elkaar dagelijks. De echtgenoot van de verzoekster belt dagelijks anderhalf tot twee uur en zendt ongeveer vier à vijf smsen per dag naar de verzoekster. De verzoekster voegt in bijlage enkele GSM-facturen waaruit de hoge telefoonkosten van BELGIE naar Pakistan blijken (bijkomende stukken 2-11). Op heden is de echtgenoot van de verzoekster overgeschakeld naar een systeem met belkaarten (van MYCARD THE MAGIC WAY TO COMMUNICATE), waarbij hij vijf uren kan bellen naar de verzoekster voor slechts € 5,00. Tijdens hun telefoongesprekken en —berichten hebben de verzoekster en haar echtgenoot het voortdurend over hun liefde jegens elkaar, hun gevoelens, hun relatie en hun toekomst samen. Hierbij hebben zij vaak tranen in de ogen omwille van het gemis. De echtgenoten noemen elkaar 'JANO', wat lieveling betekent.
- De verzoekster vindt haar echtgenoot het mooist in een witte broek en T-shirts met heldere kleuren. Ze meent dat hij er steeds aantrekkelijk uitziet en dit zeker wanneer hij een lieve glimlach op zijn gezicht heeft. Haar echtgenoot vertelt ook steeds hoe mooi zij is, hij zegt haar dat ze zo mooi is, vooral als ze 's morgens opstaat.
- De verzoekster schrijft ook dat haar echtgenoot graag Afghaanse gerechten eet en Pizza's en hamburgers. Wanneer haar echtgenoot naar PAKISTAN komt, verkiest hij de gerechten die de verzoekster klaarmaakt.
- Met betrekking tot de tewerkstelling van de echtgenoot van de verzoekster, weet zij dat haar echtgenoot sedert november 2008 een arbeidsovereenkomst heeft gesloten bij het O.C.M.W. GENT voor één jaar (bijkomend stuk 12), waarbij hij dient te werken van 8u00 tot 16u30.
- Na het werk spendeert de echtgenoot van de verzoekster zijn tijd aan het telefoneren met zijn echtgenote. Soms kookt de echtgenoot van de verzoekster voor zichzelf en andere keren gaat hij eten op restaurant. Daarna kijkt hij naar films, waarbij zijn voorkeur uitgaat naar Indische en Amerikaanse films. Hij heeft een heel grote collectie van dergelijke films thuis. Hij kijkt ook naar televisie, naar de kanalen: VT4, VIJF TV, EURO SPORT, CNN NEWS, NATIONAL GEOGRAPHIC CHANNEL, enzomeer.

- In haar schrijven van 7 december 2008 vermeldt de verzoekster tevens het misverstand tijdens het interview, wat reeds supra werd uiteengezet.
- Tijdens voormeld interview werd de verzoekster gevraagd of zij de werkgever van haar echtgenoot van toentertijd kende. De verzoekster heeft hier niet op geantwoord omdat zij dit niet wist. Achteraf vertelde haar echtgenoot dat het een man van Afghaanse afkomst betreft." Voormeld schrijven en nadere uiteenzetting door de verzoekster, bewijst dat de verzoekster weldegelijk op de hoogte is van het leven van haar echtgenoot hier in BELGIE en van diens hobby's en gewoonten.

De verwerende partij stelt ook dat de echtgenoten elkaar niet meer hebben gezien sedert hun huwelijk.

De echtgenoten zijn gehuwd op 17 oktober 2007 te AFGHANISTAN.

De bewering van de verwerende partij, als zouden de echtgenoten elkaar niet meer gezien hebben sedert het huwelijk, is geheel onwaar.

De verzoekster heeft reeds bij haar inleidend verzoekschrift de vliegtuigtickets gevoegd van zowel 2007, als van de laatste reis naar AFGHANISTAN van 2008!(zie stuk 11 + bijkomend stuk 13)

Bovendien had de echtgenoot van de verzoekster sedert oktober 2008 een vrijwilligersovereenkomst met het O.C.M.W. GENT betreffende het gedurende een maand volgen van opleidingen met het oog op een tewerkstelling (zie stuk 7). Op 25 november 2008 sloot de echtgenoot van de verzoekster een arbeidsovereenkomst met het O.C.M.W. GENT (zie bijkomend stuk 12).

De echtgenoot van de verzoekster ontvangt slechts een leefloon van het O.C.M.W. (bijkomende stukken 14 en 15).

De echtgenoot van de verzoekster zou niets liever willen dan onmiddellijk zijn echtgenote opzoeken in AFGHANISTAN of PAKISTAN, doch met zijn bescheiden inkomsten is het onmogelijk om om de zoveel maanden naar daar te reizen. De echtgenoot van de verzoekster is momenteel aan het sparen voor zijn volgende reis, doch de echtgenoten hopen dat de verzoekster zo spoedig mogelijk haar echtgenoot kan vergezellen in BELGIE.

Omwille van alle aangehaalde redenen is het duidelijk dat de echtgenoten zijn gehuwd uit liefde en niet met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoekster

Het eerste middel is derhalve gegrond."

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op "van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meerbepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting."

Verzoekster stelt het volgende:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: De verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging gezien het huwelijk van de echtgenoten onverenigbaar is mei de openbare orde.

Het huwelijk van de echtgenoten zou artikel 146 bis B. W niet hebben gerespecteerd omwille van de volgende feiten:

- De ambassade van BELGIË te ISLAMABAD brengt een negatief advies uit inzake het huwelijk tussen de partijen
- Uit een interview zou blijken dat de verzoekster enkele persoonsgegevens betreffende haar echtgenoot niet zou kennen.
- De echtgenoot van de verzoekster zou op het ogenblik van zijn huwelijk en een periode erna samenwonen met mevrouw (R.T.).
- De verzoekster zou onverschillig staan tegenover haar huwelijk
- De echtgenoot van de verzoekster is verre familie en het huwelijk zou zijn voorgesteld door de zuster van de echtgenoot van de verzoekster.
- Er zou geen enkel contact geweest zijn tussen de echtgenoten tot kort voor het huwelijk, waarna de echtgenoot van de verzoekster kort nadien terug naar BELGIË zou zijn gereisd."

Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn.

Dat de beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, gemotiveerd is, doch dat deze motivering niet afdoende is.

De motivering van de weigeringsbeslissing is daarenboven inhoudelijk verkeerd, zoals reeds werd uiteengezet in het eerste middel en waarnaar de verzoekster aldus verwijst.

De verplichting van afdoende motivering is bovendien geschonden gezien zowel de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, als de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD de situatie van de echtgenoten onvoldoende heeft onderzocht.

Beiden besluiten tot een schijnhuwelijk met het enkele oogmerk een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, zich louter baserend op vermoedens. Zo is enkel de verzoekster geïnterviewd en niet haar echtgenoot. Daarenboven hebben zij zich gebaseerd op verkeerde opvattingen (zie de uiteenzetting in het eerste middel omtrent het zagezegde samenwonen met een andere vrouw, wat volledig werd weerlegd met de nodige stukken).

Zowel de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, als de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD, hebben hun motivering gefundeerd op verkeerde opvattingen, wat heeft geleid tot een verkeerde interpretatie van de werkelijkheid.

De motivering van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, is derhalve allerm minst afdoende te noemen, waardoor de weigeringsbeslissing dan ook als nietig dient te worden beschouwd.

De verzoekster wenst daarenboven te verwijzen naar de Parlementaire voorbereidende werkzaamheden en naar de omzendbrief inzake de wet van 04/05/99 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk dd. 17/12/99 (B.S. 31/12/99). In voormelde omzendbrief, inzake de wet van 04/05/99 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk dd. 17/12/99, worden duidelijke indicaties opgesomd waarop men zich kan beroepen om het schijnkarakter van het huwelijk te reveleren.

Een combinatie van volgende factoren dient aanwezig te zijn:

- Partijen verstaan elkaar niet, hebben een tolk nodig
- Partijen hebben elkaar voor de huwelijkssluiting nooit eerder ontmoet
- Eén van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet
- Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de ander werkt
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden
- Het optreden van een tussenpersoon
- Een groot leeftijdsverschil.

Er dient te worden vastgesteld dat geen enkele combinatie van voormelde factoren in casu aanwezig is!

Een combinatie van voormelde factoren komt evenmin voor in de motivering van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven wil de verzoekster nog verwijzen naar de rechtspraak van o.m. het Hof van Beroep te Gent en te Brussel in verband met een "schijnhuwelijk":

"Een schijnhuwelijk veronderstelt dat, ondanks de gegeven toestemming tot het huwelijk de intentie van de partijen niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op liet verkrijgen van voordelen die verbonden zijn aan het statuut van gehuwde. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat iet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat niet een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat liet huwelijk werd afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hadden een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen."

Volgens art 146bis B.W. moet de schijnintentie 'kennelijk' worden vastgesteld. Dit betekent dat er redelijkerwijze niet meer kan worden getwijfeld aan de intentie van een van de echtgenoten om geen duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen"

Dat in casu geenszins is aangetoond dat het huwelijk van de echtgenoten 'kennelijk' het karakter van een schijnhuwelijk vertoont.

Dat in casu de in de rechtspraak vermelde bewijsmiddelen met een decisief karakter' niet voorhanden zijn.

Daarenboven werd de beslissing aan de verzoekster, woonachtig in PAKISTAN en van Afghaanse nationaliteit, betekend deels in de Nederlandse taal, deels in de Franse taal, talen die de verzoekster niet machtig is. De rechten van verdediging van de verzoekster komen hierdoor ook in het gedrang.

Dat omwille van alle door de verzoekster aangehaalde redenen, de motiveringsverplichting in hoofde van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken. Dienst Vreemdelingenzaken, geschonden is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De verzoekster vraagt bijkomend dat de documenten betreffende het interview van de verzoekster zullen worden voorgelegd in de procedure."

2.7. In haar nota stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verwerende partij merkt ten eerste op dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift en dat derhalve aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. De bestreden beslissing is volgens verwerende partij afdoende gemotiveerd daar deze het gevolg is van een grondig onderzoek ter plaatse door de Ambassade van Islamabad en daarnaast gebaseerd is op een negatief advies van de Procureur des Konings van 30 mei 2008. Doordat verzoekster geen geloofwaardige en bijkomende elementen aanbrengt die wel zouden wijzen op de wens een duurzame leefgemeenschap te willen starten met haar man in België, merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing in alle zorgvuldigheid werd genomen, en zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geschonden.

Verwerende partij poneert vervolgens:

"Verzoekster zegt tot slot dat de rechten van verdediging zijn geschonden omdat de beslissing werd opgemaakt in een taal die zij niet machtig is. Verwerende partij heeft wat dat betreft de eer te antwoorden dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

"Verzoeksters stellen dat zij op geen enkel moment werden gehoord en zich op generlei manier hebben kunnen verdedigen. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124,957r 3 november 2007)." (RVV nr. 10.821, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-624)

De verwerende partij wenst hier nog aan toe te voegen dat het aan het loket van de Belgische ambassade te Islamabad ingevulde typeformulier geen taalkeuze inhoudt. Het behelst een inlichtingenblad dat wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor beslissing.

Het beslissingsformulier daarentegen is opgesteld in het Nederlands. De bestreden beslissing kan zowel in het Nederlands als in het Frans worden gegeven.

De beslissing gaat immers uit van de Federale overheid die eenzijdig oordeelt omtrent een voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Verzoekster heeft geen zelf opgestelde aanvraag gericht tot de overheid."

2.8. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster:

"(...) Supra heeft de verzoekster reeds voldoende aangetoond dat de beslissing van zowel de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, als van de Ambassade van BELGIE te ISLAMABAD, als ook het advies van de Procureur des Konings te GENT, gebaseerd is op een onderzoek dat uiterst onvoldoende was en hoofdzakelijk gebaseerd is op een misverstand ontstaan ten tijde van het interview van de verzoekster.

Inhoudelijk is de beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, derhalve noch voldoende gemotiveerd noch werd de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

De verwerende partij haalt rechtsspraak aan van de Raad van State. De zorgvuldigheidplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.”
Overeenkomstig de rechtsspraak van de Raad van State dient de overheid zich dus OP AFDOENDE WIJZE te informeren over ALLE relevante elementen om een beslissing te nemen.
De verzoekster wenst te benadrukken dat enkel zij is geïnterviewd door de Ambassade van BELGIË te ISLAMABAD en niet haar echtgenoot én dat bovendien het interview onder reeds vermelde omstandigheden is doorgegaan, die allermist tot een degelijk onderzoek kunnen leiden. Wat ook werd aangetoond door middel van het gerezen misverstand.
De motiveringsverplichting werd weldegelijk geschonden. De motivering is met name gebaseerd op foutieve elementen en is allermist afdoende.
Het tweede middel is eveneens gegrond.”

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motive-ringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.10. Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.
Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2.11. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

2.12. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

2.13. Voor zover kan aangenomen worden dat verzoekster in haar middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever tegen een beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Artikel 27, §1, derde lid van het WIPR bepaalt dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien.

2.14. Daarentegen is de Raad wel bevoegd om zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad de wettigheid van de motieven van de beslissing mag en dient na te gaan.

2.15. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij in detail gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden. Gelet op het gestelde in punt 2.13. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister in deze kwestie niet alleen verwijst naar een negatief advies van de Belgische ambassade maar ook naar het negatief advies van het parket van de Procureur des Konings te Gent, die zich beide in het administratief dossier bevinden. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in haar middelen tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, verwijzend naar stukken gevoegd bij haar verzoekschrift, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij, maar zij toont

hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en *“verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging (...)”*. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.16. Waar verzoekster verwijst naar *“de omzendbrief inzake de wet van 04/05/99 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk dd. 17/12/99 (B.S. 31/12/99)”* dient de Raad op te merken dat deze omzendbrief richtlijnen omvat voor de ambtenaren van de burgerlijke stand wanneer zij wensen te weigeren een huwelijk te voltrekken wegens het schijnkarakter van het huwelijk. Onderhavig geschil betreft geen weigering van voltrekking van een huwelijk zodat de voormelde omzendbrief en de aangehaalde rechtspraak die hierop betrekking heeft, hierin niet dienstig kan betrokken worden.

2.17. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoeksters recht op huwelijk te beknotten. Verzoekster is immers, zoals zij zelf aangeeft in haar verzoekschrift, getrouwd in Afghanistan op 17 oktober 2007. De schending van artikel 12 EVRM kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen.

2.18. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 17 van het BUPO luidt als volgt:

“1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn

huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Eenieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.”

Artikel 23 van het BUPO, luidt als volgt:

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.”

2.19. Daargelaten de vraag of er sprake is van zelfs maar een beginnend feitelijk gezinsleven dat valt onder de toepassingsfeer van artikel 8 EVRM, van de artikelen 17 en 23 van het BUPO en van artikel 22 van de Grondwet, aangezien verzoekster in Afghanistan verblijft

en haar echtgenoot in België, blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en uit artikel 22 van de Grondwet dat het recht op eerbiediging van gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging in het gezinsleven toe, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoeksters huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt en het visum niet toegekend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een vermeend schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoeksters privébelangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 van het EVRM, en bij uitbreiding de artikelen 17 en 23 van het BUPO en 22 van de Grondwet kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor staten om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y.HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen- Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Volledigheidshalve dient nog gesteld te worden dat de bestreden beslissing geenszins verzoeksters privéleven beknot, dat zich afspeelt in Afghanistan.

2.20. Waar verzoekster opwerpt *"Daarenboven werd de beslissing aan de verzoekster, woonachtig in PAKISTAN en van Afghaanse nationaliteit, betekend deels in de Nederlandse taal, deels in de Franse taal, talen die de verzoekster niet machtig is. De rechten van verdediging van de verzoekster komen hierdoor ook in het gedrang"*, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing volledig in het Nederlands is gemotiveerd. Het feit dat de identificatiegegevens van verzoekster in de bestreden beslissing in het Frans worden vermeld en dat bovenaan het woord *"motivations"* figureert, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de motivering van de bestreden beslissing die in het Nederlands is opgesteld. Verzoekster toont evenmin aan op welke wijze deze randvermeldingen in het Frans haar rechten van verdediging schenden. Alleszins blijkt uit het verzoekschrift en de aangevoerde middelen dat zij de motivering van de bestreden beslissing begrepen heeft.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.